

forslag. Dersom jeg overhovedet kunde være gaaet ind paa Nedlæggelsen af Frederiksborg Stamstutteri, kunde jeg ligesaa godt være begyndt dermed strax. Det forekommer mig dog indlysende, at det vilde være meningsløst om jeg indstillede et Lovforslag til Nægtelse af kongelig Samtykke det ene Aar, og det næste Aar vilde modtage en Bevilling, der i og for sig medførte, at Stutteriet om to Aar vilde blive nedlagt. Jeg gad dog egentlig vide, hvilken Glæde jeg eller nogen Minister skulde have af at opretholde et dødsdømt Stamstutteri to Aar længere; det vilde jo være aldeles meningsløst. Det Væsentlige for mig var at opnaae, som jeg udtalte det allerede dengang — Tid, No og Penge. Paa eet Punkt opnaagede jeg ikke, hvad jeg ønskede: Pengene fik jeg, og den udvidede Myndighed, som jeg ansaae som en nødvendig Betingelse, fik jeg ogsaa; men Tiden fik jeg ikke. Nu sagde det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgfreds, at, naar Indenrigsministeren ikke kan faae Tiden sikret — jeg troer endog, at han angav 50 Aar som den Tid, der udfordres til at faae Stamstutteriet frem — saa er Intet opnaaet; men det ærede Medlem maa have overseet, at jeg bygger paa noget ganske Andet end paa den ubetingede Fasthed i Bevillingen; jeg bygger paa den Overbeviisning, at Stamstutteriet, naar man blot ikke ideligt og ideligt vil forstyrre det, inden kort Tid vil vinde den Aerkjendelse, at Stemmungen ikke længer er imod det. Det er det eneste Solide, hvorpaa jeg har bygget min Begjæring om Stamstutteriets Væstaaen; thi — jeg gjentager dette Spørgsmaal — hvad skulde bevæge mig til at ville hævde Stamstutteriet for et Aar mere eller mindre, dersom jeg deelte det ærede Medlems Betragtning, at det alligevel er dødsdømt, og kun lever, saa længe jeg staaer paa denne Plads? Det forekommer mig, at det vilde være et aldeles forkasteligt Standpunkt fra min Side og aldeles usvarligt handlet af mig, hvis jeg forlangte Penge, om det saa kun var 10,000 Rdl. aarligt i eet, to eller tre Aar, naar det hele Udbytte af denne Sum skulde være det, at forlænge et dødsdømt Stutteries Tilværelse. Men jeg er overbeviist om,

at Stamstutteriet kan fyldestgjøre sin Opgave, jeg er overbeviist om Nødvendigheden af dets Bevarelse for Landets Hestavl, og jeg nærer den fulde Fortrøstning, at Erkjendelsen af dets Betydning og af, at Opgaven kan naaes paa den Maade, jeg har sagt, og med de Midler jeg har begjæret, vil komme tilstede, saa at Stutteriet derigjennem vil vinde Sikkerhed for sin fremtidige Væstaaen. Det er ikke i Modstrid hermed, at jeg for to Aar siden begjærede en fast Bevilling; thi jeg erkjendte dengang og erkjender endnu, at det, at tilveiebringe et Stamstutteri, er Noget, der ikke kan gøres paa eet eller to Aar. Jeg troer endogsaa med Bestemthed at erindre, at jeg dengang, jeg gik ind paa at modtage Loven i det afstumpede forminskede Skikkelse, hvori den blev buden mig af Thinget, nemlig med en Bevilling for kun to Aar, udtrykkeligt udtalte, at jeg nærede det Haab, at, skjøndt det vilde være umuligt inden 2 Aar at have tilveiebragt et Stamstutteri, som kunde fyldestgjøre sin Opgave, man dog vilde erkjende, at det i den Tid havde nærmet sig Maalet, og at man da ikke vilde være uvillig til at fortsætte. Det Første har efter min Mening holdt Stif; det er og maa sikkert erkjendes, at det har nærmet sig Maalet. Men, hvorfor saa afbryde det? Jeg har ikke hørt nogensomhelst Grund anført derfor. Dersom det var mislykket, dersom disse Aars Forsøg ikke havde medført nogen Fremgang, dersom Udbyttet havde været Stillestaaen eller Tilbagegang, saa var Fordømmelsesdommen over Stamstutteriet fuldt berettiget; men i modsat Fald forstaaer jeg ikke, hvorledes ærede Medlemmer for to Aar siden have kunnet bevilge 20,000 Rdl. til Fortsættelse af et Forsøg, for nu, da det delviis er lykkedes, at afbryde det, saa at Pengene fuldstændig tabes. — Jeg har aldrig begjæret Opveiholdelsen af Frederiksborg Stamstutteri af personlig Bevillie for mig. Noget Saadant vilde, saa forekommer det mig, ikke alene have været et behynderligt Forlangende, men det vilde tillige have været aldeles utilbørlig handlet af mig, om jeg havde modtaget Bevillingen paa denne Maade. Det vilde, forekommer det mig, have været aldeles utilbørlig, og det vilde ligeledes være aldeles utilbørlig,